

Merde!

Onderweg naar ons Franse huis maak ik me bij het uitlaten van onze honden altijd nogal druk over hun walgelijke gewoonte om (mensen)poep te eten of er in te rollen. Ik heb weinig zin om de auto urenlang te moeten delen met twee weerzinwekkende wezens op de achterbank. Water om in te kunnen zwemmen of te poedelen is dan ook een van de aanvullende voorwaarden waaraan onze boswandelingen onderweg moeten voldoen, wil ik een beetje ontspannen kunnen wandelen. Rollen doen ze gelukkig niet zo vaak, maar poep eten ... Vooral Saartje heeft vervolgens de gewoonte om de smerig stinkende gassen, die uit haar extra maaltijd voortkomen, nog uren via de voorkant of de achterkant in onze auto te laten circuleren. Ik houd ze onderweg dan ook met argusogen in de gaten.

Een van onze favoriete uitlaatplekken in het bos bij Rambouillet voldoet in het voorjaar ruimschoots aan de water-eisen. Er zijn sprengen, geulen en poelen met vers, schoon water en bij de parkeerplaats langs de weg is een meertje. Afgelopen vakantie liep ik dan ook volop onbekommerd te genieten, terwijl de honden dat ook deden. Wel vlogen er de nodige verontruste fazanten op, die langs het pad zaten, maar dat deed me niet. Lotje, met haar tien jaar, loopt daar niet echt warm meer voor en Saartje heeft nooit de kans van me gekregen om zich te ontwikkelen tot een jager. Het enige waar ze echt op jaagt, is paardenpoep. Daar heeft ze een ongekend goede neus voor!

Dus keek ik raar op toen Saartje op de terugweg ineens in volle vaart haar neus achterna de bush-bush indook op de plek waar eerder de fazanten zaten. 'Nou ja,' zei ik verbaasd tegen Bram, 'dat is de eerste keer dat ik haar achter een fazant zie aangaan'. Ik floot en Saartje kwam gelijk weer in volle vaart terug. Ze was nog niet terug of Lotje stak ineens schuin het bos in, duidelijk haar neus achterna. Saartje dook er gelijk weer achteraan. Ditmaal lieten de dames even op zich wachten...

'Hé, daar loopt iemand!' zei Bram ineens die achter de honden aan stond te turen. Huh, wat raar! dacht ik nog, nietsvermoedend. We hadden niemand op ons pad gezien. Wat deed iemand daar, zo helemaal van het pad af? Ik floot gelijk nog een keer en zag Lotje terugkomen met Saartje in haar kielzog. Ze bereikten Bram als eerste. 'Poep!' riep die waarschuwend. Saartje kwam blij verheugd naar me toe gerend. 'Gadver!' zei ik uit het diepst van mijn tenen. Haar hele snoet zat tot aan haar ogen onder de bruine derrie. 'Wegwezen!,' zei ik dreigend tegen haar, 'Waag het niet om in mijn buurt te komen!' terwijl ik gauw wat brokjes in het hoge gras gooide in de hoop dat de meeste bruine smurrie daaraan zou blijven hangen, zodat ze die niet terloops aan mij zou smeren. Dat werkte. We liepen snel verder, het lange rechte pad af richting parkeerplaats en – goddank! - WATER voor een grondigere reiniging.

Dertig meter voor ons stapte een man uit het bos het pad op. Hij keek schichtig achterom, liep haastig een stukje en keek weer achterom. Ik zag ineens het hele plaatje voor me. Zit je daar rustig te poepen, niet te zien vanaf het pad, komt er ineens een grote, zwarte hond in een noodvaart recht op je af gerend. Je schrikt je dood. Haastig trek je je broek op zonder je achterste af te kunnen vegen en maak je je uit de voeten. Ben je nog geen drie meter ver, komen er ineens TWEE grote zwarte honden achter je aan gestormd! Help!

Ik heb nog nooit zo hard gelachen nadat onze honden poep hadden gegeten. (Mede dankzij het nabije water, anders had ik minder hard gelachen). Proestend en steeds weer in lachen uitbarstend liepen we achter de man aan, die om de haverklap angstig achterom bleef kijken tot hij bij de parkeerplaats was. Hij moet wel gedacht hebben: wat zijn dat in hemelsnaam voor gekken? We zagen hem haastig in zijn auto stappen en wegrijden. Een keurige zakenman die onderweg darmkrampen kreeg. Hij wist vast niet van de smerige gewoonten van ons aller Flatcoats.